

A kaukázusi versekből

TENGER

*nem álmodtam soha a tengert
mikor kitárult leguggoltam
kagylókért ástam az iszapban
néztem a rákok gombszemét
s ahogy a turzásokon át
üres csigahéjak görögnek*

*aztán kiszöktem éjszaka
mezítláb jártam a dűnéket
túl a lámpák fényudvarán
a bomló hús szagában
és hirtelen
felvihogott Poszeidon*

RIONI

*kövek és uszadékfák közt lomha masztodonok
állnak örvénylő habokban a bivalyok
mozdulatlan ősbálványok évezrek óta
rekedten bődülnek a szálló teliholdra*

ÁLDOZAT

*fönn a kolostortemplom előtt feketében
férfiak állnak az alkonyidő
csöndjében köztük alvó csecsemőjét
mellére-szorítva egy asszony
szél kuszálja haját arca ködbe merül
lengő köntöse omlik a földre
kőasztal lapján fellobban a máglya
röten pattog a láng kései füst kavarog
törrel az oldalán hajlott vénember lép ki a körből
kezeben hószín-tollú kakas
felmutatja az égtájaknak a tűznek a szélnek
majd elmetszi nyakát
parázsló köre lecsordul a vér
hull a fehér toll venyige-lángba
füst kavarog az újszülöttnek áldozatul
hallgatag állnak az alkonyi szikraesőben
feketében a férfiak és
köztük csecsemőjét mellére-szorítva fehérben az asszony*